

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 159. Argumentum quintum, ex eo quòd Tridentinum ibidem exigat
propositum non peccandi de cætero, sive novæ vitæ propositum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

in amore fundari, ex eoque procedere. Odium quippe est recessus voluntatis ab eo quod apprehenditur disconveniens, vel contrarium aut inimicum ei, cuius amore afficimur. Recessus itaque à malo per odium fit accedendo ad bonum oppositum per amorem.

Atqui bonum oppositum peccato, in quantum malum & offensa Dei est, non est iustitia creata præcisè, nec iustitia ut communis est creata & increata; sed est iustitia ipsa increata & æterna, prout conflat ex Augustiniana peccati definitione supra allata. Igitur odium propriè dictum peccati, quò talis, sive quatenus malum & offensa Dei est, fit accedendo ad iustitiam, seu legem æternam & incretam per amorem propriè dictum, atque ad eam per amorem propriè dictum iustitiæ, seu legis æternæ & incretæ; cuius amor propriè dictus non est nisi amor ipsius secundum se, & propter se, ut supra vidimus.

CAPUT CLVIII.

Argumentum quartum ex sessione 14. c. 4. ex definitione uniusque contritionis in genere, quam Concilium ibi tradit.

1841 **I**bi namque contritio in genere, sive ut communis est ad perfectam & imperfectam, definitur, *animi dolor ac desectatio de peccato commisso, cum proposito non peccandi de cætero.* Quæ definitio cum censeri nequeat manca & defectuosa, in ea Tridentini Patres, ut supra me dixisse memini, censeri nequeunt omisisse motivum essentialè ex quo contritio procedere debet. Aliud verò motivum illius non designant, nisi peccatum ipsum. Ly proinde de peccato commisso, ista in definitione accipiendum est de peccato formaliter ut peccatum est, uti sapienter observat Sylvius q. 1. Supplem. a. 7. Enimverò Catholici Doctores usque ad Concilium Tridentinum, cum S. Thoma, definitionem illam sic semper intellexerunt, uti constat ex supradictis. Et ratio sumitur ex recepta Dialecticorum regula, secundum quam termini significantes interiorè animi motum faciunt sensum formalem (nisi ad sensum materiale per terminum aliquem adjacentem restringantur) in eoque accipiuntur terminum quem afficiunt. Neque enim propriè dicitur, *desectio* impium, cognosco hominem, nisi sensus sit formalis, impium quò impius est, hominem quò homo est. Cùm igitur termini isti, *animi dolor ac desectatio de peccato commisso*, in Tridentina definitione, significant interiorè animi motum, nec per terminum ultimum adjacentem ad sensum materiale restringantur, formaliter accipiendi sunt, de peccato utique quò peccatum est, sive quatenus Dei malum & offensa est. Per consequens verè non conterritur, sive perfectè, sive imperfectè, nisi qui dolet desectaturque peccatum commissum quò peccatum est, nisi qui dolet quia peccavit, nisi qui dolet quia Deum offendit, nisi qui dolet quia contra Deum, sive contra Dei legem fecit; quod est dolere ex motivo charitatis, uti demonstratum est capite præcedenti.

CAPUT CLIX.

Argumentum quintum, ex eo quòd Tridentinum ibidem exigat propositum non peccandi de cætero, sive novæ vitæ propositum.

1842 **I**n allata quippe definitione Tridentinum dicit: *cum proposito non peccandi de cætero.* Et infra: *Declarat S. Synodus, hanc contritionem, non solum cessationem à peccato, & novæ vitæ propositum & inchoationem, sed veteris etiam odium continere.* Quibus verbis haud dubiè intelligit propositum est

ficax divina servandi mandata, vitamque piam & Christianam instituendi. Atqui propositum istud servandi mandata divina, dilectio Dei super omnia esse videtur, aut certè non esse sine illa, ut rectè observat Vega l. 6. in Tridentinum c. 32.

Primo, quia quisquis omnia Dei mandata servare efficaciter proponit, proponit omnia potius mala perferre, quàm illis contravenire. Igitur Deum super omnia æstimat, & illum omnibus anteponit.

Secundo, propositum istud haud dubiè bona est voluntas, bonique cupiditas. Hæc autem ipsa est charitas, secundum Augustinum l. 12. de Civit. Dei c. 9. Et l. 14. c. 3. ubi sic: in Scripturis bona voluntas iustitius charitas appellatur. Et l. 2. ad Bonifacium c. 9. *Quid est boni cupiditas, nisi charitas? In Psal. 36. Quasi verò aliud sit bona voluntas, quàm charitas.* Et a ibi sæpè: *bona voluntas ipsa est charitas*, veri utique nominis, prout ex Augustini contextibus to. 1. demonstravimus.

Tertio, vitæ novæ seu rectæ inchoatio, à Tridentino requisita, est quò homo incipit bene vivere, seu bonum bene facere. Quamdiù verò solo timore pœnæ, non amore iustitiæ, fit bonum, nondum bene fit bonum, ait Augustinus loco citato ad Bonifac. *Quidquid enim se putaveris homo facere bene, si jura sine charitate, nullo modo fit bene.* Idem l. 6. de grat. & lib. arb. c. 18.

Quarto, propositum illud est actus virtutis, cum virtus Augustino l. 1. de lib. arb. cap. 12. nihil aliud sit quàm voluntas, quò appetimus rectè honestèque vivere. Sine Dei verò propter se amore non habetur actus virtutis debetè circumstantionatus, circumstantià utique debiti finis ultimi, uti pluribus argumentis to. 1. à nobis est demonstratum.

Quinto, propositum illud est voluntas efficacis sectandi legem æternam. Atqui voluntas sectandi legem æternam, sine istius legis amore non habetur. Neque enim voluntas sectari vult nisi quod amat, secundum illud Augustini in epist. ad Galat. *sectabimur quòd dilexerimus.*

Sexto, qui quis rectè vivere vult, vitam rectam amat, sive, ut Augustinus loquitur, rectè vivere diligit. At qui rectè vivere diligit, amat hanc legem æternam, habetque charissimam. Evidus Augustino l. 1. de lib. arb. c. 15.

Septimo, propositum servandi divina mandata, si efficacis sit, uti secundum Tridentinum haud dubiè esse debet, est propositum efficacis servandi primum maximumque mandatum. Quisquis verò efficaciter proponit servare primum maximumque mandatum, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*, efficaciter reipsa Deum ex toto corde, adeoque super omnia diligit. Siquidem voluntas, in actibus suis elicitis impediri non potest, sed mox ut eos efficaciter vult, eos jam reipsa habet. Quia, uti rursus Augustinus l. 8. Confess. c. 8. ait: *ibi facultas eas quæ voluntas, & ipsum velle, jam facere est.* Dum enim Dei super omnia dilectionem imperat voluntas, & non est quòd imperat, non utique plena imperat, idè non est quòd imperat. Nam si plena esset... jam esset quòd imperat. Enimverò nihil voluntas nisi amore vult. Amat ergo, si plene amare vult. Isto namque sensu Gregorius homil. 30. in Evang. dicit, quòd qui mente integrè (nota ly integrè, id est plenè) Deum desiderat, perfectè jam habet quem amat.

Octavo, propositum istud est voluntas efficacis omnem peccati affectum, seu voluntatem ex toto excludendi, ipsamque de facto excludit; quò fieri non potest solo timore inferni, absque amore Dei, uti proximè videbitur.